

Розк(р)аяння

Металевий запах змушував серце калатати. Здавалось, що кров всюди: на обличчі, на руках, на джинсах, на асфальті. Скрізь, окрім судин рудобородого здорованя, який неприродньо розпластався на мокрій дорозі. Здавалось, він здувся, як повітряна кулька та лежав млинцем, вирячивши покриті білою пеленою очі в зоряне донбаське небо.

З пошматованої шиї трупа все ще ліниво стікала кров. Здавалось, що товсте горло здоровання роздер лютий дикий звір. Юрій, нахиливши голову на бік, байдуже дивився на тіло. Здавалось, він думав про щось своє, далеке та забуте.

Жіноча рука легко торкається неголеної щоки.

– Дякую, що ти поряд.

Легкий аромат її волосся чіпляє ніздрі, ніжно лоскоче шкіру.

– Це тобі дякую.

Пересохлі губи торкаються білої скроні. Світанок ніжно торкає сонні тіла, напівзаховані під білою ковдрою.

– Хочу, щоб ти була готовою до того, що я не повернусь з виїзду...

Тонкі руки обвивають шию.

– До цього не можна бути готовою, Юро. Але я тебе зрозуміла, за мене можеш не хвилюватися.

Чоловік у чорних джинсах взяв за ногу рудого та без зусиль перекинув його на узбіччя дороги, ближче до покарьожених війною колій трамвая. Менше хвилини йому знадобилося, щоб надійно заховати під труп вибухівку. За німою сценою спостерігав лише втомлений донбаський місяць та чорні, пусті отвори вікон Девятіни.

– В тебе все добре? - Олеся підняла запитальний погляд на Юрія та зазирнула в очі. Чоловік втомлено посміхнувся та чоломкнув дівчину в маківку:

– Так. А в тебе?

Олеся поклала голову йому на груди. Вона любила так лежати, слухаючи його нерівне серцебиття. З цим чоловіком їй було спокійно.

– Заїбалась на роботі. Зараз дуже багато справ, “всім помочь, всех спасі”.

– Ти знаєш, як я до цього ставлюсь.

– Так-так, знаю. Цей світ мене не заслуговує, – посміхнулась Олеся і вперлась кирпатим носом в груди Юрі. – Кіт, ну ти ж знаєш, що я інакше не можу. Ну така я йобнута із своїм комплексом героя. Краще я буду допомагати і вигрібати за це, аніж страждатиму через свою непотрібність.

Дівчина знову підняла голову і поглянула на чоловіка. Йому завжди ставало ніяково, коли вона так дивилась. В її зелених очах якимось чином поєднувались дитячий захват, гостра увага та перманентний біль. Вона не хотіла сприймати світ жорстоким і завжди шукала в ньому крихти чесності та світла, незважаючи на те, що бачила набагато більше болю та темряви, ніж інші.

– Ти такий красивий, – сказала вона із тим самим звичним дитячим захватом. Чоловік як завжди знітився, адже ніколи не сприймав себе таким. Дівчина часто торкалась долонями його обличчя, проводила пальчиками по гострому носу, зазірала в сині очі, обрамлені довгими чорними віями, часто цілувала в неголені щоки та притискалась губами до скронь. Іноді вони могли просто лежати, торкаючись носами та дивлячись одне одному в очі. В такі миті, здавалось, зникав увесь світ. Лишалась тільки ніжність.

– Ходи сюди, – Юрій згріб її в обійми та припав губами до шиї. Він любив запах її спраглого тіла і заводився з півоберту, коли відчував її збуджене дихання в себе на шкірі. Дівчина вигнулась йому назустріч і, міцно стиснувши одне одного в обіймах, вони поринули у водоверть пристрасті.

Олеся прокинулась від різкого дзвінка у вхідні двері. Переляк на мить скував тіло, адже хто міг припертися до неї о 3-ій ночі? Дівчина зіскочила з ліжка та визирнула у вічко. За дверима, згорбившись, хитався скривавлений Юрій. Тремтячими руками вона похапцем відкрила двері та затигла чоловіка в квартиру. Його одяг був наскрізь промоклий кров'ю, невідомо як він сам тримався на ногах. Дівчина не втримала чоловіка на руках і вони обоє з

гуркотом впали долі, на паркет. Свідомість Юрія відступила і тепер він лежав горілиць, блідий та холодний. Незграбно звівшись на коліна, дівчина нахилилась над чоловіком, намагаючись відчутити його подих щоголю та вловити рух його грудної клітки поглядом. Зіниці її і без того круглих очей розширились від жаху, адже...він не дихав. Тремтячими руками вона спробувала намацати пульс на ший, проте безрезультатно. У відчаї дівчина заходила з чоловіка верхній одяг. Синя тактична куртка в кількох місцях мала отвори від куль. Оголивши колись красивий і могутній торс, дівчина впала обличчям на скривавлені груди. Вона більше не чула нерівного серцебиття, яке так колись любила.

Олеся голосно завила. Сльози та слина змішались із кров'ю, вимазуючи її миле веснянкувате личко. Не тямлячи себе від болю, вона хаотично цілувала красиве обличчя чоловіка, безтямно трясла його за плечі, обцілювала холодні пальці, обіймала холонуче тіло, ніби намагалась наповнити його своїм теплом. Кричала щось у пустку, бризкаючи слиною та сльозами.

Врешті знову сповзла йому на груди, притулившись до скривавленої шкіри щоголю і затихла. Зелені кружальця очей дивились на стіну, крізь простір, в нікуди. Раптом в очах спалахнула зла впевненість. Різко піднявшись на колінах, вона засунула скривавлену руку за комір та ривком зірвала з себе невеликий дерев'яний кулон. На долоні тускло зблиснув лакований шматок дерева із вирізьбленим знаком, що нагадував гак з двома гострими кінцями. Посверливши його поглядом, Олеся поклала його на груди Юрія та прискіпливо оглянула чоловіка. Одна з дірок від куль була прямо в районі серця. Дівчина впевненим рухом відкинула ланцюжок Юрія з масивним хрестиком, щоб не заважав, приклала руку до рани та обережно вставила палець в отвір. Неприємно чвакнуло. Поколунавшись трохи в рані, вона взяла свій кулон та, приклавши трохи зусиль, запхала його всередину тіла. Ні секунди не вагаючись, нахилилась впритул до дірки в грудях і щось зашепотіла. Її моторошне бурмотіння, здавалось, починає заповнювати кімнату, квартиру, будинок, поступово перетворюючись в глухе сичання. Грудна клітка почала грітисся, крізь шкіру виднілось червонясте сийво, яке поступово розросталось по тілу. Олеся продовжувала шепотіти. Щось зашипіло, зашкварчало, в повітрі війнуло солодкуватим запахом горілої плоті. На плечі Юрія, куди сповз хрестик, почав з'являтися велетенський чорний опік. Олеся зупинилась і

заклякла, з жахом спостерігаючи, як метал хрестика входить в тіло чоловіка, як в розтоплене масло. Червонясте світло від кулона торкнулось ланцюжка і дівчину хвилиною відкинуло до стіни, гучний ляск різонув слух, в голові пронизиво запищало і все згасло. Згасло, разом із свідомістю Олесі.

Вуглик цигарки впивався в задимлені сутінки підвалу. Юрій сидів, замислившись, на хиткому стільці. На облупленій бетонній стіні висів календар, на якому чимось гострим було закреслено кілька дат.

Два місяці він тут, в рідному місті, яке перетворилось на випалені руїни. Жодної ностальгії чи смутку. Сухі факти, потрощені панельки, сірі люди, які варять їжу на багатті, замурзані діти, повсюди окупантські патрулі та п'яні росіяни.

Раптом пронизливий жіночий крик різанув по вухах. Біль бритвою полоснув по очах, пронизливий свист вп'явся у скроні, а Юрій впав на коліна і затулив голову руками. Запалені очі намацали в напівтемряві силует на підлозі.

На брудній глині лежало жіноче тіло в блакитній нічній сорочці. Тремтячі пальці потяглися в напрямку жінки.

– Будь ласка...

Тіло з натугою піднялось, лишаючи під собою буру пляму на глині. Тендітна спина жінки хворобливо горбилася.

– Я не хотів... Я не міг... – від болю в скронях губи Юрія ледь ворушилися, – пробач мене.

Тихий жіночий схлип.

– Я не хотів...

Тишу підвалу іноді порушували глухі бухи недалекої лінії фронту. Юра в самотності лежав долі в позі ембріона та дивився в нікуди.

Волога холодна губка торкнулась гарячого лоба Юрія. Олеся, стримуючи сльози, протирала водою з оцтом палаючого від температури чоловіка. По

всьому тілу випирали сині, бугристі вени, шкіра вкрилась жорсткою чорною шерстю, із відкритого рота визирали великі гострі ікла та стікала слина по підборіддю.

– Пробач, пробач, любий. Я не хотіла. Я не знала, – тихо шепотіла вона.

Те, що було колись Юрієм, вчергове випнулось в судомах і загарчало. Він відкрив запалені очі. Зіниці розширювались і звужувались, капіляри полопали, білки налились кров'ю, а колись сині очі набували моторошного золотого відтінку.

Мить – і монстр зіскочив з ліжка, зайнявши стійку перед нападом. Олеся залякла. За тваринним вищиром проглядалося красиве, таке любе обличчя, проте на неї дивився хижак: лютий, голодний, жорстокий і неблаганний. Ривок – і кумачеві бризки розмалювали моторошним візерунком шпалери. Тіло Олесі кілька разів смикнулось і ом'якло в пазуристих руках Юрія.

Голова розколювалась, ледь відкривши очі, Юра замружився від денного світла. Нудота підступила до горла і він, не втримавшись, виблював червону жижу на паркет. Тіло нестерпно боліло.

Юрій спробував звестися на ноги, тримаючись за стіну, під якою лежав, проте неслухняні ноги підкосились і він знову безсило впав на підлогу.

Крізь біль він розліпив очі. Розмиті силуети, темні розводи на стінах, липка калюжа під щогою. Запах. Густий, металевий, тягучий. Запах крові. Голова болісно сіпнулась вбік, поперед себе, біля вікна він розгледів блакитну пляму. В голові почало прояснятися. На мить світ закрутився.

Під вікном, розкинувшись на підлозі, лежала Олеся. Бліда, ніби вирізана з мармуру. Блакитна нічна сорочка була скривавлена. Її очі були відкриті, скляні, без життя. В них завмер жах. На шиї та грудях темніли глибокі рвані рани.

Повітря застрягло в Юрі в легенях. Він не міг поворухнутися, вдихнути, зробити бодай щось.

Не тямлячи себе, він ривком опинився біля тіла жінки. Тремтячі пальці торкнулись її плеча. Холодна. Крижана. Його шлунок судомно стиснувся. Юра різко відсахнувся назад, боляче вдарившись спиною об стіну, і тільки тоді помітив, що його руки, одяг, груди, обличчя... все було в крові. В її крові.

Чоловік судомно заходився стирати кров з рук, але чим більше тер, тим більше вона всотувалась в шкіру, забиваючись під нігті, просочуючись в лінії долі на долонях. Його трусило, в голові билося єдине “Ні! Я не міг! Я не міг!”. Він хотів кричати, проте з його грудей вирвався лише рик, більше схожий на гарчання звіра, ніж на людський голос. Він відчув, як щось живе перевернулося всередині нього — те, що вбило Олесю, що керувало його тілом і рзумом, коли він це зробив.

Притиснувшись лобом до її чола, Юра заплакав. Тихо, здавлено, хрипко. “Пробач мені, пробач”.

Але ні, вона не пробачить. Вона більше не скаже йому нічого. Жодного сонного “Кіт...”, жодного тихого “Дякую”. Тепер вона просто лежить німа, з розкритими очима, в яких застиг жах.

Він убив її.

І не зміг би зупинитись, навіть якби хотів.

Він більше не людина.

Він — монстр.

Життя зупинилось. Щодня Юра засинав і прокидався із почуттям всеосяжної вини, із розумінням того, що він чудовисько, що він не гідний далі жити, що він втратив ту, яка дарувала йому тепло, що він вбив її власникми руками. Чи лапами?

Кожного разу, коли в його голові починав наростати шум, коли серце починало битися занадто швидко, а повітря ставало важким і липким, Юра замикався в підвалі закинutoї приватної недобудови на околиці Києва. Стискав зуби до болю, стискав руки так, що нігті пробивали шкіру, але не дозволяв собі втратити контроль. Він відчував, як щось всередині нього звивається, шепоче, манить. Як щось хоче вирватися назовні, розірвати, знищити все навколо.

Кожного разу, коли чоловік майже втрачав над собою контроль і те, що тепер жило в ньому рвалося назовні — він намагався побороти його. Раз позраз, коли звір виривався з чоловіка, він лишав глибокі борозни на бетонних плитах підвалу, а під нігтями — крихту кам'яного пилу. Тварина виходила назовні

кожні два-три дні. Він мусив навчитися керувати тим, що живе всередині нього, а не просто стримувати.

Поступово чоловік зміг зрозуміти як і коли внутрішній монстр проривається. Даючи собі волю лише трохи, коли міг зупинитися. З часом навчився тримати звіра на повідку. Тепер Юра використовував тварюку, яка жила в ньому, замість того, щоб дозволяти цьому використовувати його.

Холодна вода стікала мужнім торсом, лишаючи брудні патьоки на шкірі. Юра стояв під душем, нахиливши голову. Сьогодні чоловік вперше переступив поріг своєї квартири, де не з'являвся останні місяці, живучи в недобудові на околиці, де приборкував звіра. Квартира була пустою, холодною і чужою. Йому не було більше місця тут. Він втратив свій дім, разом із собою, разом із Олесиним світлом.

Він прийняв свої зміни та став одним цілим із темрявою.

Нашвидкоруч обтершись рушником та вдягнувшись, чоловік склав рюкзак із необхідними речами і підійшов до дверей. Раптом зупинився і, різко крутнувшись, підбіг до шафи та дістав червону картату сорочку. Ту саму, яку колись йому подарувала Олеся. Обережно спакував її до рюкзака і вийшов з квартири. Вийшов назавжди.

Сенс лишився тільки один – стати корисним. Врятувати світ, який так любила Вона.

Шлях лежав лише в один бік.

До міста, яке тепер належало ворогові.

До міста, яке вимагало очищення.

До рідного міста на літеру А.

Ольга Лавриченко

Прочитав/ла? Задонать

☐ *Збір на пікап для 1 самохідного артдивізіону 40 ОАБр!* ☐
Хлопцям потрібні колеса, щоб швидко рухатись і палити русню.

☐ **Банка:** <https://send.monobank.ua/jar/5uVph92VMK>

☐ **4441 1111 2127 4876**